

ESIPUHE

Kuvittelin, että opiskelemalla filosofiaa, kasvatustiedettä, psykologiaa, sosiaalipsykologiaa, teologiaa ja monia muitakin aineita osaisin auttaa lähellä olevien ihmisten kasvua omaan täyteen mittaansa. Valmistuin, mutta tunsin käteni tyhjiksi. Niinpä opiskelin edelleen ja hankin tutkijankoulutuksen filosofiasta. Vaikka tiedon ja ymmärtämisen janon sammuttaminen olikin minulle elintärkeää ja antoisaa, en edelleenkaan oikein tiennyt, mitä sellaista voisin koulutuksellani tehdä, mikä auttaisi ihmistä tunnistamaan omia mahdollisuuksiaan ja kokeilemaan niitä.

Olen toiminut vuosikymmenten aikana monenlaisissa työtehtävissä puhelunvälittäjästä johtajaan. Kehittämis- ja johtamistehtävät opettavat ennen kaikkea itsetuntemusta: ymmärrän olevani omassakin kehityksessäni hidas ja kompuroiva. Siksi en enää odota muiltakaan sen enempää.

Enää en nolostu siitä, että kerron nykyään ”minun elämänsäni tapahtui...” sen sijaan, että kertoisin ”yleensä tapahtuu niin, että...”. Allekirjoitan toteamuksen, jonka mukaan henkilökohtainen on yleistä, ja kirjoitan nojaten vain siihen, mitä olen kokenut ja oppinut. Oma kokemus ja sen tutkiskelu on paras opettaja mitä kuvitella saattaa. Ilman uskaltautumista omien kokemusten, tunteiden ja ajatusten tutkiskeluun ei mitään opinnoista tai tutkinnoista ole riittävästi apua enempää oman kuin muidenkaan kasvun tukemisessa. Kun ihminen on kotona itsessään ja omissa kokemuksissaan, myös aiemmin

opittu teoreettinen tieto, työkokemus ja muu informaatio tulevat tueksi tähän henkilökohtaiseen, mutta samalla niin yleiseen ja yhteiseen kasvutapahtumaan: kasvuun ja muutokseen ihmisenä.

Syyskuussa 2008

Marja Leena Toukonen